

tingelse, at Foreningen skal have et efter den forfikkrede Sums Størrelse afsættet Beløb til sin Raadighed som et Reservecfond, hvis Størrelse formeentlig kan ansættes til $\frac{1}{12}$ pCt.

Mindretallets (Bregendahl's) Forslag om at tilpligte saadanne private Foreninger at tilvejebringe et efter Foreningens Risiko forholdsmæssigt Reservecfond, har Udvalgets øvrige Medlemmer ikke kunnet tiltræde, idet man har troet, at dette vilde være et unødvendigt Indgreb i Foreningernes Frihed, da netop Repartitionen er de gjensidige Foreningers Særkjende, og om saadanne er Talen ene her. Erfaringen, hentet fra her i Landet alt i længere Tid bekræftende private gjensidige Løsørebrandforsikringer har vist, at disse, skøndt de have naaet et ikke ringe Omfang, dog aldrig have følt Trang til noget Reservecfond, og denne Trang vil endnu mindre komme til stede herefter, da man nu langt lettere vil kunne tilvejebringe de fornødne Erstatningsmidler, efterat saamange nye Laaneinstitutter ere fremstaaede. Paa den anden Side har man set, at Tilsyn med og Forvaltning af Reservecfonds kræver mere sammensatte og derfor ofte kostbarere Bestyrelser, og i forskjellige Tilfælde, hvor slige opsamlede Fonds vare til stede, have disse givet Anledning til Tab ved Kassemangel.

Overlader man imidlertid de forskjellige Foreninger Frihed i saa Henseende, da vil blandt disse ligesom blandt Løsøreforsikringerne nogle holde Reservecfond, andre ikke, og de, som søge Forsikring, ville da kunne vælge efter det, der passer dem bedst.

Da denne Lov i væsentlig Grad forandrer Indholdet af Loven af 8de Marts 1856, ansæer Udvalget det for rigtigst at tilføie her, at samme ophæves.

I Genhold til Ovenstaaende foreslaaer Udvalget følgende Endringer:

1) I § 1 forandres: „Indenrigsministeriet“ til „Regjeringen“.

2) I § 2, 1. første Stykke udgaae Ordene: „eller af nogen af Regjeringens sanctioneret lignende Forening“. Derimod indsættes efter andet Stykke:

„Foransførte Bestemmelser komme ogsaa til Anvendelse, naar de omhandlede Attester begjæres af Eiendomsbesiddere, hvis Eiendomme ere forfikkrede i en saadan privat Brandforsikringsforening, og som ønske at udtræde af denne for at indlemmes i den almindelige Brandforsikring for Landet.“

3) Samme Paragraphs Nr. 2 forandres saaledes: „at det i de Tilfælde, hvor en Eier eller Bruger af en Bygning er forpligtet til at holde denne forfikkret, skal være tilstrækkeligt, at Forsikringen skeer hos en saadan Forening, saafremt han ikke har forpligtet sig til at holde Bygningen forfikkret i en bestemt Forening, og skal derhos den Betingelse, som indeholdes i de til Salg af Bøndergods meddeelte Bewillinger, om at de solgte Fæstebæders Bygninger skulle holdes forfikkrede i Landets almindelige Brandforsikring, ansæes opfyldt, naar de holdes forfikkrede i en sliq privat Forening.“

4) I § 2, 3: at der til Enden tilføies: „dog at Bestyrelsen skal, forinden Restancen approberes til Udpantning, for Amtmanden opgive en i Amtet bosiddende Mand, mod hvem paa Bestyrelsens Begne Regressøgsmålet kan gøres gjældende.“

5) Til § 4 a. At istedetfor Ordene: „hver i Forhold efter sin Forsikringssum og Klasse“ sættes: „hvorhos Ligningen paa Interessenterne skeer i Forhold til disses Præmie.“